

21 juni 2018

Fietsblog GLD-10: Conflicten in Coulisseland

Sommige wegen waarover ik vandaag fiets zijn nog niet zo heel lang verhard. Ook al is men ook hier al rond 1855 stelselmatig begonnen met het verharderen van de soms stoffige, soms modderige zandwegen. Eerst werden de Rijkswegen voorzien van klinkers. Lokale landheren wilden hiervoor niet onderdoen en gingen graag mee met de moderne tijd door de wegen naar hun landgoed ook te voorzien van klinkerbestrating. Tot in de jaren dertig van de vorige eeuw zijn er flinke stukken aangelegd, maar toen kwam de klad er in. Bestraten was handwerk en niet goedkoop. In de jaren vijftig, zestig en zeventig kwam het stelselmatig verharderen weer op gang, vaak in combinatie met ruilverkaveling. Dit levert hele la

op die in betonklinker zijn gelegd. Mijn fiets vind deze wegen niet fijn. In de loop van de tijd is er wat ruimte tussen de klinkers ontstaan, zelfs tussen de klinkers met golfpatronen, die juist ontworpen zijn om verschuiven tegen te gaan. Door het regelmatige ribbelpatroon dat daardoor is ontstaan, gaat mijn fiets trillen. Ik kan er niet harder dan met vijftien kilometer per uur overheen rijden.

Misschien juist door dat lage tempo valt mijn oog op een *éminence grise*, een oudere heer die zijn rozen aan het opbinden is. Ik raak met hem in gesprek, over de schuren die hier in de Achterhoek zo prominent aan de weg staan. Daar waar ze langs de IJssel de woonhuizen verfraaien en voorop zetten, maken ze hier de schuren mooi. Ik spreek mijn waardering uit over deze pragmatische aanpak. Ook praten we over de koeien van de buurman, die tegenover zijn schuren met hun kalfjes in de wei staan. Ze vormen koppeltjes bestaande uit een maxi en een mini uitvoering van een bepaalde koeiensoort. Het is de meest gevarieerde veestapel die ik tot nu toe heb gezien. Holstein zwartbont, Holstein roodbont, Blaarkop, Lakenvelder, Limousins. Dat zijn de koeiensoorten die we herkennen, maar er staan nog minstens drie andere soorten tussen, waarvan we de naam beide niet kennen. Ook niet verwonderlijk, want de heer heeft een overduidelijke Haagse tongval. Hij is hiernaartoe gekomen vlak na zijn pensionering in de jaren negentig, toen het verhuizen naar een boerderijtje op het platteland alweer uit de mode begon te raken. ‘Maar ik zal nooit een Huppelaar worden’, bekennt hij, verwijzend naar de naam van het dorp waar we ons op dat moment bevinden. Dat geeft me wat te overdenken voor de komende kilometers, zou ik hier kunnen aarden of is het me hier te stil?

Het antwoord op die overpeinzing krijg ik verbazingwekkend snel. Nadat ik driemaal op een afgesloten weg ben gestuit, en dat doen ze hier door een dranghek dwars over de weg te zetten en mede te delen dat de doorgang van 20 juni tot 20 juli gestremd is, besluit ik om de aanwijzing te negeren, want anders kom ik nergens vandaag. Meer dan drie kilometer verder kom ik bij de reden waarom de weg afgesloten was: er wordt een stuk geasfalteerd. Opnieuw staat hier een dranghek ditmaal gecombineerd met het witte verkeersbord met rode rand. Naar mijn weten is dat een verbodsbord voor bestuurders, maar mag je er als voetganger wel passeren. Dus ik stap af en vervolg mijn weg lopend. Enkele honderden

meters verder staan twee vrachtwagens stil. Ik kijk goed uit en loop met een boog om de voertuigen heen. Enkele honderden meters verder stap ik op de fiets en word prompt aangesproken door een verkeersregelaar. “Waar ik wel niet vandaan kom.” Ik wijs naar de weg waar ik uitgekomen ben. “Of ik niet weet hoe gevaarlijk het hier wel niet is.” Ik geef aan dat ik had uitgekeken en dat als men niet wilde dat ik er kwam er misschien een ander verkeersbord gebruikt moet worden. “Ik hoor het al jij bent eigenwijs, maak snel dat je weg komt.” Ik slik mijn repliek in, want als dit een gevaarlijke verkeerssituatie is, dan mogen ze morgen heel Amsterdam wel permanent afsluiten. Maar ik heb zo wel een antwoord gekregen op de vraag of ik in de Achterhoek op mijn plek zou zijn: soms kun je het ergens ook gewoon te stil willen maken.

Zelf deze route ontdekken?

Bovenstaande blog gaat over [traject 10](#) van de route [Fietsen over Grenzen](#). Dit traject loopt van Winterwijk Huppel naar Winterwijk Woold. [Lees meer over dit traject](#).

Geschreven door Marc Beek

Mijn naam is Marc Beek (54 jaar, Harderwijk) en ik ga Fietsen over Grenzen. Ik ben een ervaren vakantiefietser, dus weet mijn tempo aan te passen aan de schoonheid van het landschap en de bezienswaardigheden op de route. Al fietsend ga ik op zoek naar de geschiedenis van toen en dat in woord verbinden met het leven van nu. Want die grens uit het verleden vormde dan wel ooit een barrière, vaak was het ook een aanmoediging om grenzen te verleggen.

Deel deze pagina op social media:

